

DE TAS VAN WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 01

Als mijn vader op vrijdagavond thuiskwam na vijf dagen van huis voor zijn werk, was hij uitgeput.

Bijna elke week vroeg hij me naar de garage te gaan en twee dingen uit zijn auto te halen: de map en de tas.

Hij had ze allebei nodig.
Om precies 21.30 uur belde er een inspecteur en dan moesten de cijfers klaarliggen.

Het werd ons vrijdagritueel.
Ik klaagde nooit.
Ik deed het voor mijn vader.
Ik deed het voor ons.

De cijfers klopten altijd.
De resultaten bleven nooit onder de verwachtingen.
En ik zag hem nooit boos.

Als kind ging ik geloven dat hij een toverachtige tas bezat.

Thuis vroeg mijn moeder me echter vaak haar tas en haar portemonnee te halen.
Dat was mijn eerste les.
Twee totaal verschillende voorwerpen konden dezelfde naam dragen.

De ene groot, vol werk.
De andere klein, vol geld.

Jaren later, op een winteravond, kwamen mijn vader en ik terug van een begrafenis.
Wegversperringen door arbeidsonrust dwongen ons een route te nemen die we normaal nooit namen.

Langs een donkere laan stonden een paar vrouwen bij kleine vuurtjes.
Elk van hen droeg een handtas.

Ik vroeg wie ze waren.
Mijn vader glimlachte.

“Dat zijn dames die werk zoeken.”

Ik keek naar de tassen.
“Ze dragen hun gereedschap bij zich”, legde hij uit.
“En wie zijn hun klanten?”
“De mensen die goed handelen.”

Ik was tien jaar oud.
Natuurlijk nam ik aan dat de mensen die in aandelen handelden op de een of andere manier ook met die vrouwen te maken hadden. Het misverstand was voor mij volkomen logisch.

Jaren later nam mijn vader me mee naar Milaan.
Voor het eerst betrad ik de tempel van de Italiaanse financiële wereld, Piazza Affari.

De handelsvloer was vol geschreeuw.
Mensen die kochten.
Mensen die verkochten.
Mensen die met stukken papier zwaaiden alsof de beschaving zelf ervan afhing.

Ik keek verward om me heen.
“Waarom schreeuwen ze allemaal?”

Mijn vader lachte.
“Zo gaat het in dit vak.”

Ik was het er meteen niet mee eens.
Ik had hem vijftien jaar lang zien werken.
Hij had nooit hoeven schreeuwen.

We lachten als gekken.
Die avond eindigde aan de Navigli, waar mijn herinneringen zich opnieuw met elkaar vermengden.

De vrouwen langs de weg.
Hun handtassen.
De handelaren op de beurs.
Hun aktetassen.

Verschillende markten.
Verschillende koopwaar.
Dezelfde menselijke zoektocht.

Sommige van die mannen konden bijna alles kopen.
Wat ze moeilijk konden krijgen, waren gevoelens.
Ze hoopten liefde te kopen.
Wat ze meestal kochten, was iets anders.

En dan was er mijn tante.
Zij hield haar make-up verstopt in haar handtas, omdat haar jaloerse man vond dat schoonheid vanzelf hoorde te komen.

Als ze thuiskwam, perfect verzorgd, glimlachte hij trots.
“Je ziet er vandaag prachtig uit.”
“Wat een gezonde teint.”
En zij knikte zwijgend.

Weer een tas.
Weer een geheim.

Weer een markt.

Naarmate ik ouder werd, ontdekte ik dat de wereld vele soorten tassen kent.

Sommige dragen cijfers.
Sommige dragen geld.
Sommige dragen verlangens.
Sommige dragen leugens.
En sommige dragen hele levens.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA
De Wall Street-saga